

NOM DE L'ACTIVITAT: Expedició BOLIVIA-PERÚ 2008

Data: 25 de Juny a 2 d'Agost del 2008

Lloc: Cordillera Real (Bolivia) – Cordillera Blanca (Perú)

Participants - Socis:

- Ferran Vilella
- Gerard Talavera

Tipus d'activitat: Alpinisme, Expedició

De vegades resulta ben fàcil preparar un viatge. Una trucada d'en Ferran, una estona d'internet i ja tenim bitllets, això a finals de maig. El 25 de Juny volavem cap a Bolívia.

La ciutat de la Paz ens va resultar un excel·lent camp base per a totes les activitats. Una ciutat de caràcter jove, amb molta vida, amb tot el que necessitavem. Entre pintades de "Evo, poder indígena", mercats, venedors de "jugos", colectivos sorollosos... ens agradava estar per allà.

Els nostres plans de muntanya es centraven en la Cordillera Real. Abans d'això ens vam dirigir uns dies a la Cordillera Quimsa Cruz amb l'objectiu d'aclimatar.

Molt contents, finalment vam poder fer allò que ens anavem proposant, aquesta és la nostra història:

PETIT ALPAMAYO (5379 m, AD) - PROMESA ADOLESCENT

El petit Alpamayo és una d'aquelles muntanyes que quan veus una fotografia el primer que penses és: jo vull pujar aquí! Vam arribar a aquell campament base tant ben parit un vespre. El llac hi donava el contrast que necessitava, era un lloc de calma enmig de muntanyes que em posaven nerviós.

Is rituals nocturns dins la tenda per preparar-se per sortir de matinada sempre m'han agradat. Es parla allò justet, en general no hi ha sorolls i l'encefalograma va que vola. L'ascensió és llarga, cal arribar a la glacera, remontar-la i pujar el cim de la punta

Tarija per tornar a baixar fins trobar-se de cara la famosa imatge del Alpamayo Chico. Una desgrimpada porta fins a l'inici de l'aresta, que ja pel seu llom perfecte va directe al cim, després d'alguns trams drets que ens recorden on som. Em venen força records al cap del primer cop que vaig ser als Andes, i aquells darrers metres fins al cim són quasi perfectes. Al sud, l'enorme i infinit altiplà marró, amb la imatge borrosa d'aquell Sajama que ens va sacsejar fa uns anys. Al nord, el mar de núvols, sota dels quals s'amaguen els rius amazònics. A Est i Oest, muntanyes, color blanc. Amb molta sort, aquesta brújula la disfrutariem en la resta d'escalades.

CONDORIRI (5648 m, AD+) - *UN CAMÍ DIRECTE AL CEL*

Descansem un dia al campament, molt dormir, poc menjar, bones passejades pel llac i algunes converses interessants. L'aclimatació va força bé i demà intentarem la "Cabeza del Condor".

Sort que fem de nit tota l'aproximació fins la glacera. Una tortura de tartera, molt inclinada, ens fa suar i no ens deixa agafar cap ritme. Un cop surt el sol toquem neu, el cim ja no sembla tant lluny i agafa uns colors càlids impressionants. El passeig per la glacera ens recorda que estem a força alçada.

Un cop sota la piràmide, ben espectacular, s'agafa un corredor que ens porta fins l'aresta, penjada, estreta, dreta i desafiant... un camí directe al cel. Un primer llarg de psicocorda i amunt, com caminar pels núvols. Fotos, filmacions i concentració per anar avall. A la glacera, ens relaxem, i asseguts pensem en que ens agrada estar aquí.

ILLIMANI (6462 m, PD+) - *AMUNT AMUNT*

L'Illimani és la muntanya més alta de la Cordillera Real. Després d'un parell de dies jalant i rejaland per la Paz, muntem tot el sidral per intentar aquest cim. Malgrat és el guardià de la ciutat, arribar-hi suposa un bon dia de peripècies amb cotxe. A Pinaya coneixem l'Alfredo, ell i els seus germans seran un bon suport aquests dies. També compartirem el temps amb l'Hegoi i el Jose, disposats també a intentar cim. Després d'un campament base enfilem cap a un petit niu d'àligues a 5500 metres, un raconet entranyable, amb vistes cap a la ciutat de la Paz. Realitzem gairebé tota

L'ascensió de nit. Trobem pendents ben llargues i fortes. No ens aturem, fa massa fred. Esbufego, no he passat massa bona nit. A l'aresta hi comença a tocar el sol, no ens queda massa per arribar-hi i pot ser la nostra petita injecció de moral. De fet ho és i el sol ens reconforta una mica.

Ja estem a 6200 metres i queda la part final, que ens fa avançar lents però amb força alegria perquè ara ja estem segurs que trepitjarem cim. No perdo les forces per fotografiar i filmar, són moments que també vull compartir amb d'altres persones, que també els porto amb mi. Fins aquí hem arribat, el punt més alt que tots dos hem estat mai. Alegria, satisfacció, uns riures i de nou concentració per un llarg descens. A Pinaya, la família de l'Alfredo ens prepara una Pachamanca, un "corderito" a la parrilla d'allò més tradicional, quin dia!

HUAYNA POTOSÍ SUD (5950 m, AD+) - *PASSIÓ*

Volem més. Ens atrau la via dels francesos al Huayna Potosí Sud. Dormim al refugi de llauna que l'Hugo ens deixa la clau. Aquell matí em trobo fatal, em doblego de mal de panxa, estic a punt de dir-li al Ferran que ho sento però que passo, però no ho faig, i a mesura que camino en la nit se'm va passant. Això ja és una rutina, dos frontals solitaris en un univers en blanc i negre. I ja amb llum ens trobem davant la paret de neu del cim sud, una pendent homogènia de 300 m a 60°.

Som-hi! Les condicions són ben bones i disfrutem d'una escalada esplèndida. Un cop a l'aresta cimera, l'espectacle ens deixa ben al·lucinats i recorro els darrers metres convençut de que sóc la persona més afortunada del món. Un cim petit i punxegut, totalment blanc.

Baixem per l'altre vessant amb un parell de ràpels fins a terreny més fàcil i d'allà de nou a la llauna, on descansarem fins la següent matinada.

HUAYNA POTOSÍ NORD (6088 m, F+) - *UN CAPRITX*

Això sí que va ser un capritx, ja que som aquí, invertim un altre dia. I és així com aquest cop sortim amb lo posat, totalment desequipats i a molt bon ritme, seguim l'autopista que porta al cim d'aquest freqüentat 6000. Es tracta d'una ruta llarga, però

amb poquetes dificultats. Volíem veure sortir el sol ben amunt i així ho fem des del cim del Huayna a 6088 metres. Aquell mateix dia dinariem a la Paz.

Els nostres dies a Bolívia s'acaben. En Ferran torna cap a casa i jo segueixo cap a Perú, on em vull trobar amb la Isis i els companys del Club Andino Airepuro a Huaraz. Han estat uns dies de muntanya espectaculars i ben divertits, una experiència molt molt intensa. Salut i gràcies Ferran!

ALPAMAYO (5947 m) - *MOLT BÉ*

Era la meva primera experiència en una expedició al més pur estil peruà. La filosofia era senzilla, si portem burros, portem menjar no? Així és com pels mercats de Huaraz anavem comprant tot allò que ens semblava innecessari però boníssim per a una bona teca a la muntanya. Un pollastre sencer envoltat de plàstics va anar a parar dins d'una olla immensa, tomaquets, cebes, pasta, "gaseosas", mandarines, plàtans, benzina, una paella, 60 panets, gatorade, sobres de tots tipus i colors, llaunes de tots colors i tipus, 2 formatges, bossetes de sucre, sal, arros, oli, paper de cul... i moltes coses més per a sentir-nos com a casa.

Aquí vaig poder conèixer l'Axel i en Juan Carlos, i tornar a compartir aventures amb la veterana Isis. També vaig poder admirar la fortalesa i els riures de l'Antonio i en Sabino, dos xavals portejadors que ens ajudarien a portar pes fins el campament d'alçada.

El dia abans de marxar jo desprenia força entusiasme, em sentia molt content, tant sols no feia ni dos dies que havia arribat a Huaraz i convençuts en dirigíem cap a la muntanya més bonica del món. Només per aquella sensació ja em va valdre tot la pena.

Ens salataríem un campament i aniríem directes fins al camp base. Una llarga jornada, i l'endemà seria igual, i l'altre encara més! Potser pecavem d'ambiciosos volent dedicar-hi tant poc temps, no deixavem lloc a l'imprevist, jo pensava: una expedició lleugera amb tant de pes?

Aquell pollastret va quedar boníssim, i els riures nocturns van ser considerables.

Núvols i més núvols, i la nit nevant. Sortim cap al campament

d'alçada, novament passant de llarg del campament de la morrena, doncs no tenim tants pollastres. Segueix nevant. Glacera i el cim del Alpamayo i el Quitaraju no ens deixen veure. Neva. Merda, neva molt. El cúmulo és considerable. Els darrers trams són drets, de fins a 60° en gel i se'ns fa tard. Tenim temps d'arribar, però cal usar el sentit comú, amb aquest cúmulo de neu ni jugar-hi, caldria esperar i no tenim aquest temps. Cal prendre una decisió, i un cop presa segur que és la bona. Anem avall. Ràpels, descens nocturn i tornem al campament base, a on descansem cos i ment. L'endemà, un llarg descens fins a Pashapampa. Arribant de nit, vaig poder veure el cel estrellat més bonic que recordo.

El dia següent, algunes cordades farien cim a l'Alpamayo, però nosaltres ens varem fotre unes bones cusqueñas!

CHOPICALQUI (6354 m, AD-) - *L'ONADA CONGELADA*

Unes hores més tard, ja a Huaraz, em desperta l'Andrés, un xilè. "Que me han dicho que quieres ir al Chopicalqui, qué tal mañana?"

Així és com l'endemà començava l'aproximació cap al campament de la morrena del Chopicalqui. Dia gris i nevada, sembla que el temps i la sort boliviana no m'acompanya a Perú... i a més estan baixant alguns grups sense cim, massa neu, diuen.

Aquest cop som 3, l'Andrés, en Juan Carlos i jo. L'estratègia seria fer l'ascensió en 3 dies. Després de la morrena ens fotem de dret a la glacera, ben corcada, fins un bon replà on fer un bon campament per atacar cim l'endemà. Amb moviments ben apresos i ja molt automàtics, faig tots els preparatius. Aquella nit tinc una sensació estranya, em trobo cansat de coco i fins i tot potser em fa pal tirar amunt. D'alguna manera veig el final d'aquesta aventura i dic prou al fred, prou a l'esforç, prou a aquesta tensió...

L'endemà estic molt feliç de ser allà. El cel és ben estrellat, no neva, hem d'aprofitar... Efectivament hi ha força neu i uns quants llargs de corda de neu dura i puntes ens permeten disfrutar d'una escalada nocturna esplèndida. Però el fred apreta com no recordo en cap d'aquests dies passats, els peus em fan patir. Un nova

sortida de sol sobrenatural. Davant, la característica piràmide somital del Chopi, de nord a sud la Cordillera Blanca i sota el sol, l'amazònia. Ens dirigim a l'última part d'aquest gegant tant impressionant. Fem servir un punt fleble per la seva dreta per pujar els darrers metres d'aquesta immensa Onada Congelada.

I és així com voldria recordar el meu viatge, com una enorme onada de vida, congelada per sempre en la meva memòria.

Gràcies Ferran, per haver-me aguantat i per sempre transmetre aquesta energia tant positiva. Merci a tots els que d'alguna manera ens heu acompanyat quan erem a fora, amb missatges, mails o simplement pensaments. A la Isis, perquè sempre hi ets, fins i tot a l'altre punta del món. A l'Axel, a en Juan Carlos, a l'Andrés i a tots els amics que vaig fer a Perú, això és el millor que m'emporto de casa vostra.

Gerard